

кри, които запалватъ праханъта. Но нека се помни, че и това запалване не става така лесно, както може да си мислимъ, защото и тукъ много пжти може да се удря, безъ да се добие резултатъ, ако не се знае какъ да се постави праханъта при кремъка. Този начинъ на получаване не билъ толкова простъ. Защото когато европейскитъ пжтешественици искали да научатъ гренландскитъ ескимоси на този способъ за добиване огънь, ескимоситъ се отказали отъ него. Тъ намирали, че стария способъ — чрезъ търкане — е по-добъръ.

Най-после европейцитъ се помжчили да замѣнятъ кремъка и стоманата (огниво) съ нѣщо по-добро. Започнали да се явяватъ всевъзможни „химически огнила“, едно отъ друго по-усъвършенствувани. Така напимъръ, имало кибритени клечки, които се запалвали при допиране съ сѣрна киселина. Имало другъ видъ кибритени клечки съ стъклени главички, които се запалвали при стискането имъ съ щипци, но тѣ били много скжпи.

Фосфорътъ е вещество, което се запалва при най-малко сгрѣване — 60 градуса. Изглеждало, че е невъзможно да се изнамѣри другъ по-добъръ материалъ за фабрикуване на кибритъ. А това се налагало, защото много пакости ставали съ този кибритъ, понеже билъ твърде отровенъ, а главно много лесно се запалвалъ. За да се запали фосфорната клечка кибритъ, било достатъчно да се драсне съ нея на стената; отъ това последва запалването, придружено съ избухване и разпрѣсване на ситни кжсчета, като да е избухнала малка бомба. При горението си кибритената клечка отдѣля отвратителна миризма, прилична на запалена сѣра, защото въ главичката, освенъ фосфоръ, има и сѣра.